

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Til Hs. Kongl. Høihed Prinds Christian Frederik Af Danmark, d. 15 Oct. 1823

Citation: Baggesen, Jens: "Til Hs. Kongl. Høihed Prinds Christian Frederik Af Danmark, d. 15 Oct. 1823", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 243. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen03tom-shoot-workid57222/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894

Til Hans Kongelige Høihed
Prinds Christian Frederik.

Bern, d. 15de Octbr. 1823.

Flyv, du første, svage Glimt —
Uf! endnu kun alt for svage,
Neppe selv mig klare Skint
Uf lidt Vand endnu tilbage —
Du mit Hjertes første Brev,
Som det nys i Morgenrøden,
Der mig, midt i Skibbruds-Nøden,
End engang tilstraalte: „Lev!“
Uffed givende til Døden,
Efter eet Aars Stormnat frev!

Glem den lange Nat — dens Smerter —
Glem det hele Marter-Aar!
Glem hvert Slag, som traf mit Hjerte!
Glem fortvivlelsen, jeg næerte,
Efter Tabet her i Livet
Uf hver Evne, mig blev givet,
Uf hver Fryd, jeg Kiende lærte,
Uf hver Trøst, min Staal begierte,
fra i fjor indtil i Gaar!
flyv, du første, kælne, spæde
Haabets Spire fra din Rod,

Med din første Drøm om Glæde
 Hen til din Beskytters Fod!
 Flyv — med eengang fattet Mod —
 Uden mindste frygtfom Tanke
 Paa, hvad underveis kan vante —
 Jil og tænkt kun, hvad dig drevt!
 Flyv, som aldrig fløi et Brev,
 Efter lange fængslet Drælen,
 Livet selv, med Død i Hælen,
 Til den Elskte selv ei frev!
 Flyv, som, naar hvert Lys er sluffet,
 Der paa Jorden vilde den,
 Siælen, efter sidste Suffet,
 Flyver op til Himmelen!
 Flyv, du fangens Overbringer,
 Der sig løs af fængslet rev,
 Flyv paa Rimets lette Vinger,
 Med en Zephyrs lette Svær,
 Der sig over Bækken springer
 Til den blomsterflædt Bred!
 Flyv med Lærfens hurtighed,
 Naar den, fuld af Kiærlighed,
 Snug og Straae til Sengested
 For sin kælne Mage bringer!
 Flyv med ulaalmodig Jil,
 Snar som Amors egen Pii,
 Over alle folke-Neder,
 Over hver en Kro og Stavn,
 Hvor gemene Posten beder
 Mellem her og Kiebenhavn!
 Seer du, du dig ei kan maale
 Med en Morgenrødens Straale,
 Spring dig hurtig op paa den!
 Skynd dig, fort, som Tanken her
 Til den Kongelige Ven,

Hvis en frelser lige Nåde,
 Sidst paa Veien til de Døde,
 Bød mig vende om igien
 Og — uglemmelige Minde! —
 Trods hvert smertende Fortiis,
 End paa Jorden lod mig finde
 Glædens helligste Huldinde,
 Med dens hele Paradiis,
 I det ellers mangefinde
 Høist vanhellige Paris —
 Til den fyrste, som har vundet
 I een sammenslynget Krands-
 Hver en enkelt, jeg har bundet,
 Hvor jeg Stort og Got har fundet
 Indenrigs og udenlands —
 Til den Prinds, som ingen ligner,
 Ingen Prinds og ligne kan,
 Der ei prøvet er som han,
 Som mit Fædreland velfigner:
 Frederik og Christian —
 Og, som vil engang erindre
 Folket, i dets Kongesal,
 Hvor dets Fædres Minder tindre,
 Begge Navnes Ideal —
 Som mig lærte klart erkende,
 Hvad jeg kun med Hjertet saae,
 I en halv Oplysnings Blende
 Og med Frihedshatten paa:
 Menneskhedens Blomsterkrone,
 Selstabs-Havens største Ziit,
 Eene muelig paa en Throne,
 Eene muelig med et Spirit —
 Hen til denne Nordens Ære,
 Hen til denne Danmarks Æst,
 (Seib, jeg troer, hver Uven fiere,

Slaaer et Hjerter i hans Bryst!) —
 Flyv da du — hvis lille Broder
 Underveis, jeg veed ei hvor,
 Gik til Grunde med sin Moder,
 Thoras Muse selv, i Fjor,
 Dengang sendt, for at frembære
 fyrsters Mønster „Taf for Lære,
 „Taf for frelset Liv og Værelse“,
 Meldende Prinds Christian:
 „Alt skændt mellem Jis og Stone
 „Visned alle disse Grene,
 „Den dog aldrig visne kan,
 „Som han tryllende berorte —
 (O! den lever eviggren!)
 „Da han i dens fald bønherte
 „Thora-Granens sidste Bøn“ —
 Mod min Profas stive Skabne
 Vil jeg ikke meer mig væbne;
 Flyv da du, hvis Bud jeg troer
 Mere trygt end hint i Fjor!

Men, før dine Reise-Dinger
 Du begynder at udslaae,
 Før du fra min Pult dig svinger,
 Tag lidt andre Klæder paa!
 Din Bro'rlille, som du husker,
 Var særdeles net og peen;
 Vær du heller ingen Sluffer!
 Pynt dig lidt! men vær ei seen!
 „Fader!“ raaber du, „du skynder
 „Paa mig med saa mange Bud
 „At mit korte Glimt begynder
 „Midlertid at sluffes ud!
 „Tro mig, det er bedst, jeg render,
 „Som jeg er, paa mine Been,

„Før en ny Besvimen ender
 „Sevtraaden paa min Teent!
 „Hvortil Pynt, naar Hjertet brænder?
 „Jeg har vasket mine Hænder —
 „Og — min indre Dragt er reen.
 „O! Hans Høihed du jo kiender!
 „Mon han vel sit Die vender
 „Bort med Haan fra mindste Steen,
 „Som man skyndig ham tilsender,
 „Fordi stakkels saadan een
 „Iffe just er fileet, giattet,
 „Eller pyntelig indfattet
 „Som en kostbar Edelsteen?“ —
 „Jugen fajer! ingen fajer!
 „Klæd dig om fra Top til Taa! —
 „Tag mig dine Søndagsbuer,
 „Haabets grønne Buer paa!
 „Fiinheds Silkestrømper — skynd dig! —
 „Livlig Letheds Dandsesfoe!
 (Du maa være dog lidt yndig,
 Og ei eene fri og fro —)
 „Nidmygheds de hvide Handsker!
 „Kiærligheds den gule Vest!
 „Og — men vie end lidt! — jeg grandsker
 „Paa, hvad Kiol' sig skifter bedst?
 „Hellighedens — har du ikke —
 „Dittighedens — er forslidt —
 „Barnets kan sig her ei skiffe
 (Deri gaer du alt for tid!) —
 „Munterhedens? ah! der ere
 „Vel for mange Huller paa? —
 „Dog — lad Huller Huller være —
 „Tiden iler — tag den paa!
 „Haaret er dig lidt fortottet —
 „Det er Moden!“ — Saa? — Velan!

Seer du og ei ud som Slottet,
Kan du dog til Nød gaae an!
Hatten paa med Ønske-Dinger!
Sig og færdig nu, affæd!
Vær mit Hjertes Overbringer!
Der, min Sen, tag Paffen med!

End et Ord, før du forsvinder!
Naar du kommer did, saa sig:
At, mens her en Krands jeg binder
Af de sidste Lirs-Kjærminder
I det Alpe-Himmerig,
Hvor min Sundhed ligger Eitig,
Midt i Lindringen, jeg finder,
Mig en blodig Taare rinder,
Fordi, trods hver Deiens Hinder,
Jeg ei selv kan følge dig!
